

Aga isa ... Võin kihla vedada, et tema ei ole siin, ega ju? Ei, tema hoiab eemale, kuni kõik on lahendatud. Siis võib ostmine alata!“

„Mille ostmine?“ Tuul sasis Coriolanuse juukseid ning tekitas areenil õõnsaid kajavaid helisid. See kõik kestis liiga kaua, ja Sejanus ei proovinudki vaiksemalt rääkida.

„Kõige ostmine! Ta ostis meie siiatuleku, ostis minu koolitamise, ostis minu juhendajakoha ja teda ajab hulluks see, et ta ei saa osta mind,“ vastas Sejanus. „Ta ostab sinu ka ära, kui sa lased. Või vähemalt kompenseerib sulle selle, et sa mind aidata proovisid.“

Ostab ära, mõtles Coriolanus, meeles mõlkumas järgmise aasta õppemaks. Kuid ta ütles ainult: „Sa oled mu sõber. Tal pole vaja mulle maksta, et ma sind aitaksin.“

Sejanus pani talle käe õlale. „Ainult sinu pärast olen ma nii kaua vastu pidanud, Coriolanus. Ma pean lõpetama sulle jamade kaela toomise.“

„Ma ei saanud aru, kui hullusti see sulle mõjus. Oleksin pidanud sinuga tribuudid ära vahetama, kui sa seda palusid,“ vastas Coriolanus.

Sejanus ohkas. „Sel pole enam tähtsust. Tegelikult pole enam millelgi tähtsust.“

„Muidugi on tähtsust,“ püüdis Coriolanus poissi veenda. Nad lähenesid nüüd, ta tundis seda. Tundis, kuidas kari tema ümber koomale tõmbub. „Tule minuga koos välja.“

„Ei. Pole mingit mõtet,“ lausus Sejanus. „Enam ei jää muud üle kui surra.“

Coriolanus käis peale. „See ongi kõik? See ongi sinu ainus valik?“

„See on ainus võimalus, kuidas ma saaksin äkki veel oma seisukohta näidata. Lasta maailmal näha, kuidas ma protestiks suren,“ ütles Sejanus. „Isegi kui ma pole päriselt Kapitooriumist, ei ole ma ka ringkonnast. Nagu Lucy Gray, ainult andetu.“

„Kas sa päriselt ka arvad, et nad näitavad seda? Nad viivad su surnukeha vaikselt mine-ma ja ütlevad, et sa surid grippi.“ Coriolanus vakatas ja mõtles, kas ta oli öelnud liiga palju, kas see vihjas liiga otseselt Clemensia saatusele. Aga doktor Gaul ja dekaan Highbottom